

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะกล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบบทบาทที่เป็นจริงและบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ตามทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้ คือ

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่กำลังปฏิบัติงานหรือศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528 ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำนวน 10 แห่งคือ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยพายัพ วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยคณาาสตร์ วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ วิทยาลัยเทคนิคสยาม และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ โดยมีวิธีการสุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริหารใช้ประชากรทั้งหมดในการวิจัย จำนวน 72 คน กลุ่มตัวอย่างอาจารย์และนักศึกษาก็มาจาก

การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้สุ่มกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของโรเบิร์ต วี. เกรซซี และดาร์ล คัมบลิว มอร์แกน (Robert V. Krejcie and Daryle W. Morgan) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05 ปรากฏว่า ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ รวม 363 คน และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา รวม 400 คน รวมประชากรที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 835 คน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม จำนวน 3 ชุด แต่ละชุดแบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะคำถามที่ใช้เป็นแบบเลือกตอบและแบบปลายเปิด

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะงานและวิธีดำเนินงานของสถาบันในการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ โดยใช้วิธีเรียงลำดับความสำคัญของลักษณะงานและวิธีดำเนินงาน

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติในด้านการสอน การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม นโยบาย และวิธีการของสถาบันที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยให้มีรายละเอียดครอบคลุมวัฒนธรรม 5 สาขา ตามการแบ่งประเภทวัฒนธรรมของคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้แก่ วัฒนธรรมสาขามนุษยศาสตร์ สาขาศิลปะ สาขากาชาด มีมือ สาขาทหกรรมศิลป์ สาขากีฬาและนันทนาการ และหน้าที่หลักของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้แก่ การสอน การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ แบบสอบถามที่สร้างขึ้นได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิทางวัฒนธรรมและสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำนวน 7 ท่าน และได้้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 ของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย จำนวน 178 คน จากการวิเคราะห์เพื่อหาความเที่ยงของแบบสอบถาม ปรากฏว่า แบบสอบถามเกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงมีค่า

ความเที่ยง เท่ากับ 0.92 และแบบสอบถามเกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.94

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยส่งและเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร และการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยนำผลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ค่าต่าง ๆ ทางสถิติด้วยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science) ณ สถาบันคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังนี้

- 1) ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ
- 2) ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะงานและวิถีดำเนินงานในการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและจัดลำดับความสำคัญตามผลของค่าเฉลี่ยที่ได้
- 3) ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่าทำการวิเคราะห์ ดังนี้
 - ก) เปรียบเทียบบทบาทที่เป็นจริงและบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ความถี่คะแนนของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)
 - ข) เปรียบเทียบความถี่คะแนนของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ด้วยการทดสอบค่าเอฟ (F-test) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffé-Test)
 - ค) เปรียบเทียบความถี่คะแนนของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยการทดสอบค่าเอฟ

และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ คือ

1. จากการศึกษาจากเอกสาร พบว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรมและการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ โดยได้กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ ปรัชญาหรือภารกิจของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแต่ละแห่ง ส่วนในทางปฏิบัตินั้นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทั้ง 10 แห่ง ได้กำหนดคหิวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในหมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ได้กำหนดคหิวิชาศิลปนิยม วิชาวัฒนธรรมไทย และวิชาสังคีตนิยม ซึ่งเป็นวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยไว้ในหลักสูตรสาขาวิชาต่าง ๆ ซึ่งวิชาเหล่านี้ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนบางแห่งก็ได้จัดไว้เป็นวิชาบังคับ และสถาบันอุดมศึกษาเอกชนบางแห่งก็จัดไว้เป็นวิชาเลือก ส่วนสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในส่วนภูมิภาคได้กำหนดให้มีรายวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นด้วย และจากการศึกษา พบว่า รายวิชาที่บรรจุและเปิดสอนในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเป็นรายวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมสาขามนุษยศาสตร์มากที่สุด รองลงมาได้แก่ สาขาศิลปะ สาขาคหิกรรมศิลป์ และสาขากีฬาและนันทนาการ ส่วนวัฒนธรรมสาขากการช่างฝีมือ ไม่มีสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งใดที่เปิดสอนวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมสาขานี้เลย ในคานการจกกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมและเพื่อกการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาตินั้น พบว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะจกกิจกรรมต่าง ๆ โดยผ่านทางชมรมกิจกรรมนักศึกษา ซึ่งชมรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของชาติที่มีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทั้ง 10 แห่งนั้น สรุปได้เป็น 4 ลักษณะคือ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับขนบธรรมเนียมประเพณี เทศกาลและวันนัชชัตฤกษ์ กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน กิจกรรมเกี่ยวกับกีฬา และกิจกรรมคานหลักฐานทางวัฒนธรรม โดยคานการเพื่อกการส่งเสริม เผยแพร่และทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติทั้งภายในและภายนอกสถาบัน

2. จากแบบสอบถาม พบว่า

ก) สถานภาพทั่วไปของผู้บริหารในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สรุปได้ว่าผู้บริหารในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทั้งหมด 72 คน เป็นชายและหญิงจำนวนเท่ากัน คือ 36 คน ผู้บริหารร้อยละ 55.56 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี รองลงมาคือ ร้อยละ 16.66 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ส่วนผู้บริหารที่มีอายุระหว่าง 21-30 ปี และมากกว่า 50 ปีขึ้นไป มีจำนวนเท่ากันคือ ร้อยละ 13.89 ผู้บริหารร้อยละ 55.56 มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโท รองลงมาคือร้อยละ 30.55 มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรี และอีกร้อยละ 13.89 มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาเอก ผู้บริหารร้อยละ 34.72 มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง 6-10 ปี รองลงมาคือร้อยละ 31.95 มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง 1-5 ปี ร้อยละ 20.83 มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง 11-15 ปี และอีกร้อยละ 12.50 มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 15 ปีขึ้นไป ผู้บริหารร้อยละ 34.72 มีระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งด้านการบริหารระหว่าง 1-3 ปี รองลงมาคือร้อยละ 25 มีระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งด้านการบริหารระหว่าง 4-6 ปี ผู้บริหารที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งด้านการบริหารระหว่าง 7-9 ปี และมากกว่า 9 ปีขึ้นไปมีจำนวนเท่ากันคือ ร้อยละ 15.28 และอีกร้อยละ 9.72 มีระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งด้านการบริหารน้อยกว่า 1 ปี ผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย อธิการหรืออธิการบดีร้อยละ 9.72 รองอธิการหรือรองอธิการบดีร้อยละ 19.44 ผู้ช่วยอธิการหรือผู้ช่วยอธิการบดี ร้อยละ 13.89 ผู้ช่วยรองอธิการหรือผู้ช่วยรองอธิการบดีร้อยละ 2.78 คณบดีหรือหัวหน้าคณะร้อยละ 31.95 ผู้ช่วยคณบดีหรือผู้ช่วยหัวหน้าคณะร้อยละ 6.94 และหัวหน้าภาคหรือหัวหน้าสาขาร้อยละ 15.28

ข) สถานภาพทั่วไปของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทั้งหมด 363 คน เป็นชาย 111 คน คิดเป็นร้อยละ 30.58 และเป็นหญิง 252 คน คิดเป็นร้อยละ 69.42 อาจารย์ร้อยละ 62.26 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี รองลงมาคือร้อยละ 31.68 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 5.51 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี และอีกร้อยละ 0.55

มีอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป อาจารย์ร้อยละ 54.27 มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโท รองลงมาคือร้อยละ 43.25 มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรีและอีกร้อยละ 2.48 มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาเอก อาจารย์ร้อยละ 33.60 มีประสบการณ์ทางการสอนระหว่าง 1-3 ปี รองลงมาคือร้อยละ 23.42 มีประสบการณ์ทางการสอนน้อยกว่า 1 ปี ร้อยละ 22.04 มีประสบการณ์ทางการสอนระหว่าง 4-6 ปี ร้อยละ 12-95 มีประสบการณ์ทางการสอนระหว่าง 7-9 ปี และอีกร้อยละ 7.99 มีประสบการณ์ทางการสอนมากกว่า 9 ปีขึ้นไป อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดมีตำแหน่งทางวิชาการในตำแหน่งอาจารย์เพียงอย่างเดียว อาจารย์ที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมที่มีส่วนทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีร้อยละ 60.60 ส่วนอาจารย์ที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมที่มีส่วนทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีร้อยละ 39.40 อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามได้เข้าร่วมกิจกรรมในฐานะต่าง ๆ กันคือ ร้อยละ 37.20 เป็นผู้สังเกตการณ์ รองลงมาคือ ร้อยละ 10.25 เป็นกรรมการของกิจกรรมหรือชุมนุม ร้อยละ 15.42 เป็นอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมหรือชุมนุม และอีกร้อยละ 31.13 ไม่ได้ระบุฐานะของการเข้าร่วมกิจกรรม

ก) สถานภาพทั่วไปของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทั้งหมด 400 คน เป็นชาย 99 คน คิดเป็นร้อยละ 24.75 และเป็นหญิง 301 คน คิดเป็นร้อยละ 75.25 นักศึกษาร้อยละ 65.25 มีอายุระหว่าง 21-23 ปี รองลงมาคือร้อยละ 30.50 มีอายุระหว่าง 18-20 ปี ร้อยละ 4 มีอายุระหว่าง 24-26 ปี และอีกร้อยละ 0.25 มีอายุระหว่าง 27-29 ปี นักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 3 มีร้อยละ 59.25 และนักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 4 มีร้อยละ 40.75 นักศึกษาที่เคยเข้าร่วมกิจกรรมที่มีส่วนทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติของสถาบันมีร้อยละ 52 ส่วนนักศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมที่มีส่วนทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติของสถาบันมีร้อยละ 48 นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามได้เข้าร่วมกิจกรรมในฐานะต่าง ๆ กัน คือ

ร้อยละ 45.50 เป็นสมาชิกชุมนุม รองลงมาคือร้อยละ 28 เป็นผู้สังเกตการณ์ ร้อยละ 17.75 เข้าร่วมเองทั้งที่ไม่ได้เป็นกรรมการหรือสมาชิก ร้อยละ 5 เป็นกรรมการของกิจกรรมหรือชุมนุม และอีกร้อยละ 3.75 เข้าร่วมกิจกรรมในฐานะอื่น ๆ เช่น ไม่สนใจกิจกรรม

2. ลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

ก) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่า ในค่านิยมที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ปฏิบัติอยู่จริง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การจัดการแสดงหรือนิทรรศการ การจัดอภิปรายหรือปาฐกถา การจัดงานประเพณี การจัดประชุมหรือสัมมนา การจัดสอนสาธิตหรือฝึกอบรม การจัดแข่งขันหรือการประกวด การจัดพิมพ์เอกสารนอกเผยแพร่ การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย การจัดโครงการและดำเนินการค้นคว้าศึกษาวิจัย ส่วนในค่านิยมที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นผู้บริหารมีความคิดเห็นว่า ลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ควรทำให้ปฏิบัติ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย การจัดอภิปรายหรือปาฐกถา การจัดประชุมหรือสัมมนา การจัดการแสดงหรือนิทรรศการ การจัดสอน สาธิตหรือฝึกอบรม การจัดโครงการและดำเนินการค้นคว้าศึกษาวิจัย การจัดพิมพ์เอกสารนอกเผยแพร่ การจัดงานประเพณี และการจัดแข่งขันหรือการประกวด

ข) อาจารย์มีความคิดเห็นว่า ในค่านิยมที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ปฏิบัติอยู่จริง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การจัดการแสดงหรือนิทรรศการ การจัดงานประเพณี การจัดอภิปรายหรือปาฐกถา การจัดประชุมหรือสัมมนา การจัดแข่งขันหรือการประกวด การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย การจัดสอนสาธิตหรือฝึกอบรม การจัดพิมพ์เอกสารนอกเผยแพร่ การจัดโครงการและดำเนินการค้นคว้าศึกษาวิจัย ส่วนในค่านิยมที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นอาจารย์มีความคิดเห็นว่า ลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรม

ของชาติที่ต้องการให้ปฏิบัติ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การจัดการแสดงหรือนิทรรศการ การจัดสอน สาธิตหรือฝึกอบรม การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย การจัดงานประเพณี การจัดอภิปรายหรือปาฐกถา การจัดประชุมหรือสัมมนา การจัดพิมพ์เอกสารออกเผยแพร่ การจัดแข่งขันหรือการประกวด การจัดโครงการและดำเนินการค้นคว้าศึกษาวิจัย

ค) นักศึกษามีความคิดเห็นว่า ในค่านิยมที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ปฏิบัติอยู่จริง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การจัดอภิปรายหรือปาฐกถา การจัดการแสดงหรือนิทรรศการ การจัดประชุมหรือสัมมนา การจัดสอน สาธิตหรือฝึกอบรม การจัดงานประเพณี การจัดแข่งขันหรือการประกวด การจัดพิมพ์เอกสารออกเผยแพร่ การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย การจัดโครงการและดำเนินการค้นคว้าศึกษาวิจัย ส่วนในค่านิยมที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นนักศึกษามีความคิดเห็นว่า ลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ต้องการให้ปฏิบัติ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การจัดการแสดงหรือนิทรรศการ การจัดสอน สาธิตหรือฝึกอบรม การจัดงานประเพณี การจัดอภิปรายหรือปาฐกถา การจัดประชุมหรือสัมมนา การจัดแข่งขันหรือการประกวด การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย การจัดพิมพ์เอกสารออกเผยแพร่ การจัดโครงการและดำเนินการค้นคว้าศึกษาวิจัย

3. วิธีดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ

ก) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่า ในค่านิยมที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นวิธีดำเนินงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ปฏิบัติอยู่จริง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การดำเนินงานเองเป็นเอกเทศ การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของเอกชน การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของรัฐ และการสนับสนุนให้หน่วยงานอื่นดำเนินงาน ส่วนในค่านิยมที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นผู้บริหารมีความคิดเห็นว่า วิธีดำเนินงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ต้องการให้ปฏิบัติ เรียงลำดับ

จากมากไปหาน้อย คือ การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของรัฐ การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของเอกชน และการสนับสนุนให้หน่วยงานอื่นดำเนินงาน

ข) อาจารย์มีความคิดเห็นว่า ในค้ำบบทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนนั้นวิธีดำเนินงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ปฏิบัติอยู่จริง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การดำเนินงานเองเป็นเอกเทศ การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของรัฐ การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของเอกชน และการสนับสนุนให้หน่วยงานอื่นดำเนินงาน ส่วนในค้ำบบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนนั้นอาจารย์มีความคิดเห็นว่า วิธีดำเนินงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ต้องการให้ปฏิบัติ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของรัฐ การดำเนินงานเองเป็นเอกเทศ การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของเอกชน และการสนับสนุนให้หน่วยงานอื่นดำเนินงาน

ค) นักศึกษามีความคิดเห็นว่า ในค้ำบบทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนนั้นวิธีดำเนินงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ปฏิบัติอยู่จริง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การดำเนินงานเองเป็นเอกเทศ การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของเอกชน การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของรัฐ และการสนับสนุนให้หน่วยงานอื่นดำเนินงาน ส่วนในค้ำบบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนนั้นนักศึกษามีความคิดเห็นว่า วิธีดำเนินงานในการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่ต้องการให้ปฏิบัติ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของรัฐ การร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของเอกชน การดำเนินการเองเป็นเอกเทศ และการสนับสนุนให้หน่วยงานอื่นดำเนินงาน

4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงและบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ

ก) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่า บทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาตินั้นแตกต่างจากบทบาทที่คาดหวังอย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในทุกข้อและทุกค่าน และจากการวิจัยพบว่า ผู้บริหาร มีความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติของสถาบัน อุดมศึกษา เอกชนในระดับที่สูงกว่าบทบาทที่ปฏิบัติอยู่จริงในทุกข้อและทุกค่าน

ข) อาจารย์มีความคิดเห็นว่า บทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาตินั้นแตกต่างจากบทบาทที่คาดหวังอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในทุกข้อและทุกค่าน และจากการวิจัยพบว่า อาจารย์ มีความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติของสถาบัน อุดมศึกษา เอกชนในระดับที่สูงกว่าบทบาทที่ปฏิบัติอยู่จริงในทุกข้อและทุกค่าน

ค) นักศึกษามีความคิดเห็นว่า บทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาตินั้นแตกต่างจากบทบาทที่คาดหวังอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในทุกข้อและทุกค่าน และจากการวิจัยพบว่า นักศึกษา มีความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติของสถาบัน อุดมศึกษา เอกชนในระดับที่สูงกว่าบทบาทที่ปฏิบัติอยู่จริงในทุกข้อและทุกค่าน

5. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็น ของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ

จากการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงของสถาบัน อุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษานั้นไม่แตกต่างกันจำนวน 9 กิจกรรม โดยเป็นกิจกรรมด้านการเรียน การสอน 2 กิจกรรมคือ การส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติ สาขากีฬาและนันทนาการ และการส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของ ชาติสาขาคุณธรรมศิลป์ เป็นกิจกรรมด้านการวิจัย 1 กิจกรรมคือ การเก็บรวบรวม รักษาวัตถุและหลักฐานอื่น ๆ ที่มีความสำคัญทางวัฒนธรรมไว้เป็นหมวดหมู่เพื่อให้นักศึกษา และประชาชนได้มีโอกาสศึกษาค้นคว้า เป็นกิจกรรมด้านการบริการวิชาการแก่ชุมชน 6 กิจกรรมคือ การสนับสนุนและเผยแพร่กิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรมผ่านทางวิทยุหรือ โทรทัศน์ การนำกระบวนการต่าง ๆ มาใช้ในการให้ความรู้เกี่ยวกับการทำนุบำรุง ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติแก่บุคคลทั่วไป การสนับสนุนให้มีการเผยแพร่ศิลป-

วัฒนธรรมของชาติ การจัดให้มีการแลกเปลี่ยนเผยแพร่วัฒนธรรมระหว่างหน่วยงาน และสถาบันอื่น การสนับสนุนให้มีการผลิตงานศิลปหัตถกรรมต่าง ๆ การสนับสนุนและ เปิดโอกาสให้ศิลปินหรือบุคคลที่มีความรู้ความสามารถด้านวัฒนธรรมของชาติหรือ วัฒนธรรมท้องถิ่นให้เข้ามามีบทบาทในการเผยแพร่วัฒนธรรมและศิลปะให้แก่นักศึกษา และประชาชน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มี ต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษานั้น แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 19 กิจกรรม โดยเป็น กิจกรรมด้านการเรียนการสอน 8 กิจกรรม กิจกรรมด้านการวิจัย 3 กิจกรรม กิจกรรมด้านการบริการวิชาการแก่ชุมชน 1 กิจกรรม และกิจกรรมค่านิยมและ วิธีการดำเนินงาน 7 กิจกรรม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มี ต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษานั้น แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 กิจกรรม ซึ่งเป็นกิจกรรมด้านการวิจัย

6. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็น ของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ

จากการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังของสถาบัน อุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษานั้นไม่แตกต่างกัน จำนวน 17 กิจกรรม โดยเป็นกิจกรรมด้านการเรียน การสอน 7 กิจกรรมคือ การบรรจุรายวิชาที่เอื้อต่อการทำนุบำรุงส่งเสริมและปลูกฝัง ค่านิยมด้านศิลปวัฒนธรรมของชาติ การสนับสนุนให้นักศึกษาได้รับความรู้เกี่ยวกับ วัฒนธรรมและการทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติด้วยการจัดกิจกรรมและ ประสพการณ์ตรงให้ การส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติ สาขาศิลปะ การส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติสาขามนุษยศาสตร์ การส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติสาขากีฬา

และนันทนาการ การส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติสาขา
ช่างฝีมือ การส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติสาขากรรม
ศิลป์ เป็นการจัดกิจกรรมค้ำการวิจัย 5 กิจกรรมคือ การจัดให้มีโครงการวิจัยที่
เกี่ยวข้องกับการทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติ การให้รางวัลต่องานวิจัยที่
เกี่ยวข้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติ การสนับสนุนการเขียนหรือแปลเอกสารและตำรา
วิชาการที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมให้เป็นภาษาไทย การนำผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม
ทั้งที่เป็นของสถาบันหรือของหน่วยงานอื่นมาเผยแพร่ให้นักศึกษา บุคลากรในสถาบัน
และประชาชนรับทราบ การเก็บรวบรวมรักษาวัตถุและหลักฐานอื่น ๆ ที่มีความสำคัญ
ทางวัฒนธรรมไว้เป็นหมวดหมู่เพื่อให้นักศึกษาและประชาชนได้มีโอกาสศึกษาค้นคว้า
เป็นกิจกรรมค้ำการบริการวิชาการแก่ชุมชน 2 กิจกรรมคือ การร่วมมือสนับสนุน
และเข้าร่วมกับหน่วยงานทั้งของรัฐและเอกชนในการจัดกิจกรรมค้ำวัฒนธรรมของ
ชาติ การสนับสนุนและเปิดโอกาสให้ศิลปินหรือบุคคลที่มีความรู้ความสามารถค้ำ
วัฒนธรรมของชาติหรือวัฒนธรรมท้องถิ่นให้เข้ามามีบทบาทในการเผยแพร่วัฒนธรรม
และศิลปะให้แก่ักศึกษาและประชาชน เป็นกิจกรรมค้ำนนโยบายและวิธีการดำเนินงาน
3 กิจกรรมคือ การกำหนดค้ำนโยบายโดยเฉพาะเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติไว้
ทุกปี การจัดสรรงบประมาณ อุปกรณ์ เวลา สถานที่และบุคลากรเพื่อการจัดกิจกรรม
ค้ำวัฒนธรรมเป็นประจำทุกปี และการสร้างบรรยากาศค้ำวัฒนธรรมที่ดีในสถาน
ศึกษา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มี
ต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษานั้น
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 12 กิจกรรม โดยเป็น
กิจกรรมค้ำการเรียนการสอน 3 กิจกรรม กิจกรรมค้ำการบริการวิชาการแก่ชุมชน
5 กิจกรรม และกิจกรรมค้ำนนโยบายและวิธีการดำเนินงาน 4 กิจกรรม

อภิปรายผล

1. ลักษณะงานและวิธีดำเนินงานในการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุง วัฒนธรรมของชาติ

เกี่ยวกับลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติที่สถาบันอุดมศึกษา เอกชนได้จัดขึ้นนั้น ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นว่า ลักษณะงานที่สถาบันอุดมศึกษา เอกชนจัดมากที่สุดเป็น 3 อันดับแรกคือ การจัดการแสดงหรือนิทรรศการ การจัดอภิปรายหรือปาฐกถา และการจัดงานประเพณี ทั้งนี้ อาจเนื่องจากลักษณะของกิจกรรมที่จัดดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่ผู้ชมหรือผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถเรียนรู้ลักษณะของวัฒนธรรมได้ด้วยตนเองทั้งในด้านการเห็น การฟังและการสัมผัส นอกจากนี้ยังเป็นลักษณะงานที่จัดได้ง่ายและสะดวกรวดเร็วกว่าวิธีการอื่นๆ โดยเฉพาะการจัดการแสดงหรือนิทรรศการซึ่งผู้บริหารและอาจารย์ได้จัดไว้เป็นอันดับแรกนั้น นฤทธิ์ ศรีวรรณ ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทของวิทยาลัยครูในเขตภาคใต้ที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ" ได้กล่าวว่า

การจัดกิจกรรมวัฒนธรรมในลักษณะของการจัดนิทรรศการนี้สามารถแสดงให้ผู้สนใจได้รู้เห็นสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมได้อย่างกว้างขวาง และสามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวก แต่อย่างไรก็ตามการจัดนิทรรศการก็มีข้อเสียตรงที่สามารถจัดให้เราความสนใจได้ยาก เนื่องจากส่วนใหญ่จะเป็นแผนภาพ แผนภูมิหรือข้อความที่เป็นตัวเลขหรือตัวหนังสือ ซึ่งทำให้เบื่อง่าย (นฤทธิ์ ศรีวรรณ 2526: 105)

ดังนั้นแม้ว่าการจัดนิทรรศการจะมีข้อเสียอยู่บ้างดังกล่าวแล้ว แต่ก็ยังเป็นกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่สถาบันอุดมศึกษา เอกชนได้จัดขึ้นมากที่สุด จึงได้จัดไว้เป็นอันดับแรกของบทบาทที่เป็นจริง

ส่วนบทบาทที่คาดหวังเกี่ยวกับลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาตินั้น จากการวิจัยพบว่า อาจารย์และนักศึกษาคำต้องการให้มีการจัดนิทรรศการเกี่ยวกับการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติไว้เป็นอันดับแรก เช่นเดียวกับความนึกเห็นในคำขอบทบาทที่เป็นจริง ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลในเรื่องของความง่ายและความสะดวกในการจัดกิจกรรมดังกล่าว นอกจากนี้อาจเนื่องจากการจัดนิทรรศการนั้นผู้จัดสามารถใช้งบประมาณในจำนวนจำกัดได้โดย

ไม่ต้องของงบประมาณ เป็นจำนวนมากจากสถาบัน และผู้จัดกิจกรรมของสถาบันส่วนใหญ่ ก็มักจะเป็นนักศึกษาซึ่งไม่มีส่วนหรือบทบาทในการเสนอของงบประมาณจากทางสถาบันเลย ดังนั้นในการจัดกิจกรรมจึงอาจคำนึงถึงความประหยัดเป็นหลักด้วย ส่วนผู้บริหารมีความคาดหวังเกี่ยวกับลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุง วัฒนธรรมของชาติที่แตกต่างจากอาจารย์และนักศึกษาคือ ต้องการให้มีการจัดตั้งศูนย์ ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทยเป็นอันดับแรก เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการจัดตั้ง ศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทยต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ ดังผลที่ได้จากการสัมภาษณ์ คือ ปัญหาค่านงงบประมาณ ปัญหาการขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับ วัฒนธรรม และปัญหาการขาดความสนใจของบุคลากรภายในสถาบันอุดมศึกษา เอกชนเอง ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้อาจเป็นสาเหตุให้การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทยเป็นไปได้น้อยและค่อนข้างลำบาก จึงทำให้ผู้บริหารซึ่งเป็นผู้นำของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนคาดหวังให้มีการจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทยขึ้นในสถาบันเพราะ การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทยขึ้นในสถาบันนั้น นอกจากจะเป็นหน่วยงาน เฉพาะที่รับผิดชอบและปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมโดยตรงให้กับสถาบันแล้ว ยังเป็นการ คำเนินการให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษา เอกชน พ.ศ. 2522 และ สนองตอบค่อนโยบายของรัฐ อีกทั้งยังเป็นการสร้างชื่อเสียงให้กับสถาบันอีกด้วย ส่วน ลักษณะงานที่ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนจัดไว้เป็น อันดับสุดท้ายทั้งในค่านบทบาทที่เป็นจริงและบทบาทที่คาดหวังคือ การจัดโครงการและ คำเนินการวิจัยค้นคว้า ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัญหาเฉพาะของการคำเนินการวิจัย ค้นคว้าในค่านต่าง ๆ ซึ่ง อรรถพร อุทิศวรรณกุล ใ้กล่าวไว้ในงานวิจัยเรื่อง "บทบาท ที่ปฏิบัติอยู่และบทบาทที่ปรารถนาของอาจารย์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่" ดังนี้

1. มหาวิทยาลัยยังไม่พร้อมที่จะให้การสนับสนุนและอำนวยความสะดวก ในการทำวิจัยให้แก่อาจารย์ เช่น อาจารย์มีปริมาณน้อย ทำให้อาจารย์มี งานสอนมาก จึงไม่มีเวลาว่างเหลือพอสำหรับทำงานวิจัยได้...และปัญหา ที่สำคัญที่สุดคือ มหาวิทยาลัยไม่อาจหาทุนและวัสดุอุปกรณ์การวิจัยมาสนับสนุน อาจารย์ให้เพียงพอได้ ทำให้อาจารย์ต้องอาศัยทุนทรัพย์ส่วนตัวและกำลังใจ ที่จะเห็นความก้าวหน้าทางวิชาการ

2. อาจารย์บางคนมีความคิดเห็นว่า งานวิจัยไม่ใช่หน้าที่โดยตรง ของอาจารย์ จึงไม่มีแรงจูงใจหรือความสนใจที่จะทำงานวิจัย อาจารย์

บางคนมีความรู้สึกว่าคุณเองยังมีประสบการณ์ในการทำงานน้อย ไม่มีความรู้และความสามารถเพียงพอที่จะทำงานวิจัยได้ และอาจารย์บางคนต้องการทำงานด้านอื่น ๆ เพื่อหารายได้พิเศษมากกว่า และปัญหาสำคัญคือ อาจารย์ไม่มีทุนและเวลาเพียงพอในการทำงานวิจัยได้

3. นักศึกษาบางส่วนยังไม่มีความรู้และความเข้าใจถึงประโยชน์ของงานวิจัย เนื่องจากมหาวิทยาลัยไม่มีหลักสูตรวิชาวิจัยในทุกสาขาวิชา ซึ่งถ้านักศึกษามีความรู้ก็จะสามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการทำงานได้ ... นักศึกษาอาจทำงานเป็นผู้ช่วยของอาจารย์ในการทำงานวิจัย ซึ่งจะช่วยให้มีความรู้ทั้งด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ และเป็นการแบ่งเบาภาระการทำงานของอาจารย์อีกด้วย (อรวรรณ อุทิศวรรณกุล 2521: 8-9)

ถึงแม้ว่าปัญหาเหล่านี้จะไม่ใช่เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยด้านวัฒนธรรมไทยโดยตรงก็ตาม แต่ก็อาจถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาในการดำเนินการวิจัยที่สามารถนำมาเป็นข้อคิดในการดำเนินงานวิจัยกันทั่วบ้านทั่วเมืองได้ ด้วย ซึ่งจาก "สรุปรายงานการสัมมนาระดับชาติเรื่อง วัฒนธรรมพื้นบ้าน" ของคณะกรรมการวัฒนธรรมพื้นบ้านของคณะกรรมการฝ่ายวัฒนธรรมของคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ก็ได้กล่าวถึงปัญหาของการวิจัยวรรณกรรมพื้นบ้านและปัญหาของการวิจัยและสงวนรักษาศิลปกรรมพื้นบ้าน ซึ่งเป็นปัญหาของการวิจัยด้านวัฒนธรรมโดยเฉพาะ ดังนี้

การวิจัยที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบันเป็นไปอย่างกระจัดกระจาย ไม่มีจุดมุ่งหมายในระดับชาติ การดำเนินการเป็นไปในลักษณะรวบรวมและการเก็บข้อมูลก็มีจำกัด สำหรับปัญหาที่มีอยู่ในปัจจุบันมีทั้งปัญหาค้นคว้า การขาดความรู้ทางทฤษฎีการวิเคราะห์ ขาดการประสานงานระหว่างนักวิชาการ ขาดความรู้ในการเข้าถึงข้อมูล ขาดการสนับสนุนของสังคม รวมทั้งปัญหาทางด้านบริการอยู่หลายด้าน... ส่วนใหญ่เป็นงานรวบรวมมากกว่างานวิจัย เพราะผู้สนใจที่จะทำวิจัยต้องผูกพันอยู่กับกิจการอื่นและขาดทุนทรัพย์ อุปสรรคการวิจัย อีกทั้งความรู้เกี่ยวกับการวิจัยมีน้อย (คณะกรรมการวัฒนธรรมพื้นบ้านของคณะกรรมการฝ่ายวัฒนธรรมของคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ 2520: 8-10)

จากปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวจึงอาจเป็นสาเหตุให้ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนเห็นความสำคัญของการจัดโครงการและดำเนินการวิจัยกันถ้วนหน้ามาก จึงได้จัดไว้เป็นอันดับสุดท้ายทั้งในค่านบพพทที่เป็นจริงและบพพทที่คาดหวัง

ส่วนวิธีดำเนินการของการจัดกิจกรรมด้านวัฒนธรรมนั้นทั้งผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่างมีความคิดเห็นตรงกันว่า ในการปฏิบัติจริงนั้นสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้ดำเนินการเองเป็นเอกเทศเป็นวิธีการแรก แต่ทุกกลุ่มตัวอย่างต่างก็คาดหวังให้มีการร่วมมือกับสถาบัน องค์กรและหน่วยงานของรัฐ ซึ่งแสดงว่า งานทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาตินั้นเป็นงานสำคัญ และเป็นงานใหญ่ที่ต้องได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย จึงจะได้รับผลสำเร็จมากกว่าที่จะดำเนินการเองเป็นเอกเทศ เพราะการดำเนินงานด้านนี้ย่อมจะต้องประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรม งบประมาณ ผู้ดำเนินการ และสถานที่ ซึ่งผลที่ได้จากการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนยังมี องค์กรประกอบดังกล่าวข้างต้นไม่เพียงพอ

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรม ของชาติ

จากการวิจัยพบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษามีความคิดเห็น สอดคล้องกันในด้านการเรียนการสอน 2 กิจกรรมคือ การส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรม เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติสาขากีฬาและนันทนาการ และการส่งเสริมให้มีการจัด กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติสาขาศิลปะและนันทนาการ ส่วนในด้านการบริการวิชาการ แก่ชุมชนมี 6 กิจกรรมคือ การสนับสนุนและเผยแพร่กิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรม ผ่านทางวิทยุหรือโทรทัศน์ การนำกระบวนการต่าง ๆ มาใช้ในการให้ความรู้เกี่ยวกับ การทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติแก่บุคคลทั่วไป การสนับสนุนให้มีการ เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของชาติโดยใช้เอกสารหรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ การจัดให้มีการ แลกเปลี่ยนเผยแพร่วัฒนธรรมระหว่างหน่วยงานและสถาบันอื่น การสนับสนุนและเปิด โอกาสให้ศิลปินหรือบุคคลที่มีความรู้ความสามารถทางด้านวัฒนธรรมของชาติหรือ วัฒนธรรมท้องถิ่นให้เข้ามามีบทบาทในการเผยแพร่วัฒนธรรมและศิลปะให้แก่นักศึกษา และประชาชน แสดงว่า ในระยะเวลาที่ผ่านมาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้จัด ให้มีกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติทั้ง 8 กิจกรรมดังกล่าวนี้ขึ้นจริง ซึ่งผู้วิจัยจะขอล่าวเป็นค่าน ๆ ดังนี้

ด้านการเรียนการสอน ได้แก่ การส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรม

เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติสาขากีฬาและนันทนาการ ซึ่งในเรื่องนี้สอดคล้องกับ รายงานการวิจัย เรื่อง "กิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือนอกหลักสูตรของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันระดับอุดมศึกษา" ของผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสี ปรีชานนท์ และคณะ ที่พบว่า

กิจกรรมคันทกีฬาเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน... เพราะนิสิตนักศึกษาโดยทั่วไปมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมคันทกีฬาว่า มีประโยชน์และสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีร่างกายแข็งแรง มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์และทำให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย (พาสี ปรีชานนท์ และคณะ 2525: 32)

ส่วนในเรื่องของการส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติสาขาหัตถกรรมศิลป์นั้น จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมคันทวัฒนธรรมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนพบว่า กิจกรรมที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจัดให้มีขึ้นเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาตินั้นส่วนใหญ่ เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะง่ายๆ สะดวก ไม่สิ้นเปลืองเวลา ผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถเห็น ฟัง และสัมผัสได้ ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ที่การจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมสาขาหัตถกรรมศิลป์ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับความเป็นอยู่ส่วนบุคคลและท้องถิ่นที่สามารถแสดงออกและเห็นได้โดยง่าย จะมีลักษณะของกิจกรรมเช่นเดียวกับข้อมูลที่ได้จาก การวิเคราะห์เอกสารดังกล่าว

คานการบริการวิชาการแก่ชุมชน จากข้อค้นพบของการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ทั้งผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษามีความนึกเห็นที่สอดคล้องกันในคานการบริการวิชาการแก่ชุมชนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติถึง 6 กิจกรรมด้วยกัน ย่อมแสดงว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้สนองตอบต่อภาระหน้าที่คานการบริการวิชาการแก่ชุมชนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติเป็นอย่างมาก และได้ปฏิบัติภาระหน้าที่คานนี้ด้วยกิจกรรมหลายรูปแบบ ได้แก่ การเผยแพร่วัฒนธรรมทางสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์และเอกสารสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ การเข้าร่วมกับชุมชนโดยการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม การสนับสนุนผลผลิตทางศิลปหัตถกรรม และการนำศิลปินและกระบวนกรต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรม การปฏิบัติภาระหน้าที่คานนี้อย่างมากย่อมจะเกิดผลดีทั้งต่อสถาบันอุดมศึกษาเอกชนและต่อวัฒนธรรมไทยด้วย กล่าวคือ ในส่วนของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแล้วการให้

บริการวิชาการแก่ชุมชนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติย่อมเป็น การเปิดโอกาสให้บุคคลในชุมชนได้รู้จักสถาบันอุดมศึกษาเอกชนดียิ่งขึ้น การแสดง ออกในรูปแบบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยย่อมทำให้สังคมและชุมชนยอมรับสถาบัน อุดมศึกษาเอกชน เป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างสถาบันอุดมศึกษาเอกชนกับ ชุมชน และน่าเชื่อถือมาสู่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้วย ซึ่งในเรื่องนี้นั้น โครงการ วัฒนธรรมสัญจรของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนบางแห่งดูเหมือนจะมีบทบาทมากกว่า โครงการอื่น ๆ นอกจากนี้การใช้แหล่งความรู้ในชุมชนหรือสังคมเพื่อประโยชน์คือ การศึกษาย่อมเกิดประโยชน์โดยตรงแก่นักศึกษา ซึ่งเป็นผลผลิตของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนเอง ซึ่งในเรื่องนี้ เจมส์ คับบลิว บราวน์ (James W. Brown) ได้สรุป ถึงประโยชน์ของชุมชนที่มีต่อการศึกษาและผู้เรียนไว้ในหนังสือ "A.V. Instruction Materials and Methods" ว่า

1. ชุมชนเป็นแหล่งความรู้ที่แท้จริง สามารถศึกษาได้โดยตรงและเป็น รูปธรรม สามารถนำเนื้อหาวิชาในสถาบันอุดมศึกษาไปเกี่ยวพันกับชุมชน ซึ่งเปรียบเสมือนห้องทดลองได้
2. เป็นวิธีเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรับผิดชอบ วินัยและความ มีสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน
3. ทำให้ผู้เรียนมีความตั้งใจและความสนใจการเรียนมากขึ้น
4. กระตุ้นการแสดงออกของผู้เรียนทั้งในด้านการพูดและการเขียนด้วย (Brown 1977: 394)

ดังนั้นการใช้ชุมชนเป็นแหล่งความรู้ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในการทำนุ บำรุงวัฒนธรรมของชาติย่อมจะเกิดผลดีและเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาของสถาบันอุดม ศึกษาเอกชนทั้งในด้านการเรียนรู้วัฒนธรรมและประโยชน์ด้านอื่น ๆ ดังเหตุผลข้างต้นนี้

สำหรับผลดีของการบริการวิชาการแก่ชุมชนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำนุบำรุง วัฒนธรรมของชาติของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน อาจกล่าวเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

ก) จากการที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้มีการนำเทคนิควิธีและกระบวนการ ต่าง ๆ มาใช้เพื่อการทำนุบำรุงเผยแพร่วัฒนธรรมไทยนั้นถือได้ว่า เป็นการนำเอาทรัพยากรทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นหรือชุมชน ใ้แก่ บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ ฯลฯ มาใช้ให้เกิดประโยชน์และมีคุณค่าต่อการศึกษา เป็นการขจัดและลด

ปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรทางวัฒนธรรม นอกจากนี้ค่านิยมที่เรียนรู้ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับความรู้โดยตรงจากชุมชนหรือท้องถิ่นย่อมจะเกิดความหวงแหน ความรัก ผูกพัน และศรัทธาในท้องถิ่นและวัฒนธรรมของท้องถิ่นด้วย วีรยุทธ วิเชียรโชติ ใ้กล่าวไว้ในการประชุมเรื่อง "สื่อมวลชนกับการศึกษา" ถึงการนำเอาวิธีการระดมการรวมกลุ่มเข้ามามีบทบาทต่อการศึกษาขั้นสูงและวัฒนธรรมว่า "เป็นการส่งเสริมให้ประชาชนได้ร่วมมือกันแก้ปัญหาโดยใช้วิธีการรวมกลุ่ม เป็นการอนุรักษ์สิ่งที่ดีงามของไทยและสร้างสรรค์วัฒนธรรมสมัยใหม่ขึ้นตามความเจริญเติบโตของระบบสังคมแนวใหม่" (วีรยุทธ วิเชียรโชติ 2516: 14)

ข) ภัยที่บทบาทของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในปัจจุบันมีเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นการนำเอาสื่อมวลชนคือ วิทยุ โทรทัศน์ เอกสารสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการเผยแพร่ ทำนุบำรุงวัฒนธรรมไทยจึงเป็นการรู้จักนำเอาวิทยาศาสตร์เข้ามาทำคุณประโยชน์ให้กับวัฒนธรรมได้อย่างมีคุณค่า นอกจากนี้วิทยุและโทรทัศน์ยังถือเป็นสื่อมวลชนที่เข้าถึงและเป็นที่ยอมรับของประชาชนทุกระดับและทุกวัย ดังนั้นการใช้สื่อมวลชนทั้งสองประเภทเพื่อการทำนุบำรุง เผยแพร่วัฒนธรรมไทยจึงเป็นการถ่ายทอด ปลุกฝังและการเผยแพร่วัฒนธรรมให้แก่บุคคลได้ทุกระดับ ทุกวัยและทุกกาลเทศะด้วย

ค) ภัยที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเป็นแหล่งที่สร้างผู้นำระดับชาติ เป็นแหล่งที่สังคมให้ความเชื่อถือและความหวังไว้มากกว่า ควรเป็นผู้นำด้านวัฒนธรรมที่ถูกต้อง ดังนั้นหากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้เป็นผู้ริเริ่ม สนับสนุนและดำเนินการทางวัฒนธรรมไทยแล้ว ก็จะเสมือนเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญให้สังคมและบุคคลในสังคมได้สำนึกในคุณค่าของวัฒนธรรมไทย

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติพบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษามีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันในจำนวน 17 กิจกรรม โดยเป็นกิจกรรมด้านการเรียนการสอน 7 กิจกรรม กิจกรรมด้านการวิจัย 5 กิจกรรม กิจกรรมด้านการบริการวิชาการแก่ชุมชน 2 กิจกรรม และเกี่ยวกับนโยบายและวิธีการของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน 3 กิจกรรม แสดงว่า

กิจกรรมเหล่านี้ เป็นกิจกรรมที่สถาบันอุดมศึกษา เอกชนควรจะจัดให้มีขึ้น เพราะเป็น ความต้องการของบุคลากรสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ซึ่งจะขอล่าว่าเป็นค้ำๆ คังนี้

ก) คำนการเรียนการสอน ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาของ สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีความคาดหวังให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนบรรจุรายวิชาที่ เอื้อต่อการทำนุบำรุงส่งเสริมและปลูกฝังค่านิยมค่านิยมวัฒนธรรมไทยไว้ในหลักสูตร ซึ่งในเรื่องนี้ แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 ได้กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษา มีหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไปที่เอื้อต่อการสอดแทรกเนื้อหาค่านิยมวัฒนธรรมและศีลธรรม ไว้ด้วย ย่อมแสดงว่าในหลักสูตรวิชาพื้นฐานทั่วไปของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้อง บรรจุรายวิชาที่เอื้อต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติด้วย แต่ผลที่ได้จากการ วิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารพบว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเพียงบางแห่งเท่านั้นที่เปิด สอนวิชาที่เอื้อต่อการสอดแทรกเนื้อหาวัฒนธรรมของชาติ และมีเพียงบางแห่งที่ เปิดสอนวิชาวัฒนธรรมไทยโดยเฉพาะ ส่วนวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมดังกล่าวนี้ใน สถาบันอุดมศึกษาเอกชนบางแห่งก็เป็นเพียงวิชาเลือก หรือมีรายวิชาในหลักสูตรวิชา พื้นฐานทั่วไปเพียง 1-2 รายวิชาเท่านั้น ในขณะที่เกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน บางแห่งก็ไม่ไ้บรรจุรายวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยไว้ในหลักสูตรเลย จากข้อมูล ที่ได้นี้อาจจะเป็นเหตุให้ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน บางแห่งมีความคาดหวังและต้องการให้สถาบันไ้บรรจุรายวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม ไทยไว้ในหลักสูตร

อีกประเด็นหนึ่งที่นำมาวิเคราะห์ด้วยก็คือ ในแง่ของผู้บริหาร ซึ่งเป็นผู้ที่สามารถพิจารณาและกำหนดให้หลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้ บรรจุรายวิชาที่เอื้อต่อการทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทย ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้อง กับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ แต่จากผลของการวิจัยพบว่า ผู้บริหารคาดหวังให้ สถาบันฯ ใ้บรรจุรายวิชาดังกล่าวไว้ในหลักสูตร ทั้ง ๆ ที่ผู้บริหารเองมีสิทธิในการ พิจารณาและสามารถกำหนดให้มีรายวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยไว้ในหลักสูตรของ สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้ ซึ่งในความเป็นจริงนั้นผู้บริหารอาจจะไม่ไ้ทำและเหตุ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องจากผู้บริหารเห็นว่า สถาบันของตนเป็นสถานศึกษาที่ดำเนินการ

โดยเอกชนซึ่งต้องการความเชื่อถือและศรัทธาจากสังคมและตลาดแรงงานอย่างมาก ดังนั้นในการผลิตนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนจึงมุ่งให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถเฉพาะด้านเพื่อออกไปประกอบอาชีพได้มากกว่าที่จะเน้นด้านวัฒนธรรม นอกจากนี้อาจจะเห็นว่า วัฒนธรรมไทยเป็นเรื่องที่นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ทั้งจากสังคม ครอบครัวและวิถีชีวิตประจำวัน ดังนั้นผู้บริหารจึงกำหนดให้หลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนซึ่งมีจำนวนหน่วยกิตที่จำกัดไว้ เน้นหนักด้านวิชาการเฉพาะสาขาเป็นหลักเท่านั้น

สำหรับความคาดหวังในด้านการสนับสนุนให้นักศึกษาได้รับความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและการทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมไทยโดยการจกกิจกรรมและประสบการณ์ตรงให้ รวมถึงการส่งเสริมให้มีการจกกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยสาขาศิลปะ สาขามนุษยศาสตร์ สาขากีฬาและนันทนาการ สาขาช่างฝีมือ และสาขาศอกกรรมศิลป์ จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารพบว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนให้การสนับสนุนการจกกิจกรรมทุก ๆ ด้านของนักศึกษา รวมทั้งด้านวัฒนธรรมไทย เพื่อให้ให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ตรงโดยผ่านทางชมรมต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะเห็นว่า กิจกรรมของนักศึกษาเป็นกิจกรรมที่มีส่วนในการส่งเสริมวัฒนธรรมไทยในด้านต่าง ๆ ดังเช่นที่ อاهر ชนเห็นชอบ ปลัดทพวงมหาวิทยาลัยของรัฐได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "เราจะส่งเสริมกิจกรรม 3 ประเภทคือ การบำเพ็ญประโยชน์ กีฬา และศิลปวัฒนธรรม" ว่า

กิจกรรมของนักศึกษาเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ คือ

1. ปลุกฝังคุณธรรมแก่นิสิตนักศึกษา
2. ส่งเสริมความสามัคคีในหมู่นักศึกษา
3. ปลุกฝังและรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและเอกลักษณ์อันคิงามของชาติ
4. ส่งเสริมพลานามัยและพัฒนาบุคลิกภาพ (อاهر ชนเห็นชอบ 2527:3)

แต่การดำเนินการจกกิจกรรมของชมรมต่าง ๆ อาจประสบปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ จากรายงานการวิจัยเรื่อง "กิจกรรมเสริมหลักสูตรของนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา" ของผู้ช่วยศาสตราจารย์พณี ปรีชานนท์ และคณะ พบว่า

ปัญหาในการดำเนินการงานของชมรมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ตามทัศนะของผู้บริหาร ได้แก่ การขาดแคลนงบประมาณ รองลงมาคือ การขาด

แคลนสภาวะที่และการขาดอุปกรณ์ต่าง ๆ ตามทัศนะของอาจารย์ที่ปรึกษา
ชมรม ใดแก่ ปัญหาการขาดแคลนงบประมาณ รองลงมาใดแก่ ปัญหาที่
นิสิตนักศึกษาขาดความสนใจในกิจกรรมของชมรม ส่วนทัศนะของนักศึกษา
พบว่า ปัญหาที่มากที่สุดคือ การขาดแคลนงบประมาณ ปัญหาที่เป็นอันดับรอง
ใดแก่ การที่นิสิตนักศึกษาไม่สนใจในกิจกรรมของชมรมเท่าที่ควรและการ
ขาดการสนับสนุนจากสถาบัน (พาสี ปริษานนท์ และคณะ 2525: 85-89)

ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้สอดคล้องกับผลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ดังนั้นปัญหาเหล่านี้
จึงอาจเป็นสาเหตุให้การดำเนินกิจกรรมด้านวัฒนธรรมไม่ประสบผลเท่าที่ควร จึงเป็น
เหตุสำคัญที่ทำให้ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษามีความต้องการให้สถาบันอุดมศึกษา
เอกชนสนับสนุนการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยทุกสาขาขึ้น

ข) **ค่านการวิจัย** ผลจากการวิจัยพบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และ
นักศึกษามีความต้องการให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจัดให้มีโครงการวิจัยที่เกี่ยวเนื่องกับการ
ทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ มีการให้รางวัลต่องานวิจัยที่เกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรม
ไทย และนำผลงานวิจัยด้านวัฒนธรรมไทยทั้งที่เป็นของสถาบันหรือหน่วยงานอื่นมา
เผยแพร่ แสดงให้เห็นว่า การปฏิบัติงานค่านการวิจัยที่เกี่ยวกับการทำนุบำรุง
วัฒนธรรมไทยของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นยังมีน้อยหรืออาจยังไม่มีเลย ซึ่งจาก
รายงานการวิจัยเรื่อง "ระบบอุดมศึกษา" ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
แห่งชาติ ใกล้เคียงการวิจัยว่า "สถาบันอุดมศึกษาเอกชนไม่ได้เน้นการวิจัยมากนัก
จึงมีผลงานการวิจัยน้อยมาก" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2522:
134) ซึ่งเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องจากการดำเนินการวิจัยต้องประสบกับปัญหา
และอุปสรรคต่าง ๆ ดังได้กล่าวไว้ในเรื่องของลักษณะงานในการจัดกิจกรรมเพื่อการ
ทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติแล้ว ประกอบกับในการนำเสนอและเผยแพร่ผลงาน
วิจัยอาจจะประสบปัญหา ดังที่ โกวิท ประวาลพุกษ์ ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง
"แนวทางการปรับปรุงผลงานวิจัยทางการศึกษา" ว่า

เมื่อนักวิจัยทำงานวิจัยเสร็จก็ไม่รู้ว่าจะไปเสนอให้ใคร รวมทั้งตัว
รายงานวิจัยเองก็อ่านยากและไม่ดึงดูดความสนใจเท่าที่ควร เพราะ
จัดทำเป็นเอกสารวิชาการที่มีเทคนิคสูง เต็มไปด้วยศัพท์เทคนิคต่างๆ
ที่ผู้ปฏิบัติธรรมดาไม่สามารถจะเข้าใจได้ (โกวิท ประวาลพุกษ์ ใน
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2527: 85)

นอกจากนี้ ญาคา คาวปลังพรหม ยังได้กล่าวถึงปัญหาของงานวิจัยทั่วไป
ไว้ในงานวิจัยเรื่อง "การเผยแพร่ผลงานวิจัย: ปัญหาของผู้เผยแพร่และความต้องการ
ของผู้รับ" ว่า "ถ้าจะมีการนำผลการวิจัยไปใช้ ผู้ใช้ผลงานวิจัยก็มักไม่ทราบแหล่ง
ค้นคว้างานวิจัย อ่านผลงานวิจัยไม่เข้าใจและขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในการค้น
หาผลงานวิจัย" (ญาคา คาวปลังพรหม 2527: 13)

นอกจากนี้หาค่าต่าง ๆ ดังกล่าว ที่อาจเป็นสาเหตุให้ผู้บริหาร อาจารย์
และนักศึกษาต้องการให้มีการจัดโครงการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำนุบำรุงส่งเสริม
วัฒนธรรมไทยขึ้นในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ถึงแม้ว่าจะมีการ
วิจัยขึ้นจริงโดยเฉพาะการวิจัยทางอักษรศาสตร์และศิลปศาสตร์ ซึ่งเป็นการจรจรโลง
ไว้ซึ่งวัฒนธรรมก็ตาม แต่การวิจัยประเภทนี้ก็คงจะต้องเป็นงานวิชาการที่ต้องรอคอย
ความเข้าใจและเห็นความสำคัญจากสถาบันการศึกษาและหน่วยงานอื่น ๆ เป็นอย่าง
มาก เพราะไม่สามารถปรากฏผลให้เห็นได้เด่นชัดหรือเป็นรูปธรรมได้ ในขณะที่
การวิจัยตามแนววิทยาศาสตร์เป็นที่ยอมรับและเห็นประโยชน์กันอย่างชัดเจนกว่า
เพราะปรากฏผลให้เห็นเป็นรูปธรรมและวัตถุได้ จึงมักได้รับการสนับสนุนจากองค์กร
และหน่วยงานต่าง ๆ ดังนั้นการให้รางวัลต่องานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยจึง
ถือเป็นแรงจูงใจที่สำคัญในอันที่จะเป็นกำลังใจให้กับผู้ที่ทำงานวิจัยในค่านนี้

ส่วนเรื่องของความต้องการให้มีการสนับสนุนการเขียนหรือแปลเอกสารหรือ
คำราวิชาการที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมให้เป็นภาษาไทยนั้น ความต้องการดังกล่าวของ
บุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน คงเนื่องจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องประสบ
กับปัญหา ดังที่ เอนก สถโกสุม คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยเรื่อง "งานบริหารการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน" ว่า "ผู้
เขียนคำราเป็นภาษาไทยมีน้อย แม้แต่หนังสือคำราและหนังสือประกอบการศึกษาใน
วิชาต่าง ๆ ซึ่งเป็นภาษาไทยมีน้อย จึงจำเป็นต้องใช้หนังสือภาษาต่างประเทศกันเป็น
ส่วนใหญ่" (เอนก สถโกสุม 2523: 187)

ส่วนความต้องการให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีการเก็บรวบรวมรักษาวัตถุ
และหลักฐานอื่น ๆ ที่มีความสำคัญทางวัฒนธรรมไว้เป็นหมวดหมู่เพื่อให้นักศึกษาและ
ประชาชนได้มีโอกาสศึกษาค้นคว้านั้น ย่อมแสดงว่า บุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

เห็นความสำคัญของศูนย์วัฒนธรรม ซึ่งจะเป็นศูนย์รวมในการเก็บรวบรวมรักษาวัตถุ และ ฐานทางวัฒนธรรมให้กับสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้ การเห็นความสำคัญดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง "แนวโน้มการศึกษาในระบบโรงเรียนในช่วงระยะแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 และ 7" ของชนิดา รัชพลเมือง และคณะ ที่กล่าวไว้ในหัวข้อแนวโน้มการอุดมศึกษาว่า "การให้ความสำคัญและการจัดตั้งไทยคดีศึกษาและศูนย์วัฒนธรรมจะเกิดขึ้นได้มากในระยะแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 และ 7" (ชนิดา รัชพลเมือง และคณะ ในวารสารครูศาสตร์ 2528: 92) อย่างไรก็ตามผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มในการให้การสนับสนุนเกี่ยวกับศูนย์วัฒนธรรมและไทยคดีศึกษาของรัฐบาลที่มีต่อการอุดมศึกษาของรัฐ ดังนั้นหากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องการให้มีการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมขึ้นอย่างจริงจังแล้ว สถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องมีการเตรียมพร้อมในเรื่องของงบประมาณ บุคลากร และอื่น ๆ หรืออาจขอความร่วมมือช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไว้ก่อนเป็นการล่วงหน้า

ค) ด้านการบริการวิชาการแก่ชุมชน ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องการให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีการสนับสนุนและเปิดโอกาสให้ศิลปินหรือบุคคลที่มีความรู้ความสามารถด้านวัฒนธรรมหรือวัฒนธรรมท้องถิ่นให้เข้ามามีบทบาทในการเผยแพร่วัฒนธรรมและศิลปะให้แก่นักศึกษาและประชาชน สำหรับความต้องการของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับบทความและข้อเสนอแนะของ คำรง วงศ์อุปราช เรื่อง "ภารกิจของมหาวิทยาลัยด้านการทำนุบำรุงและสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรม" ที่ได้เสนอไว้ในการสัมมนาเรื่อง ภารกิจของมหาวิทยาลัยที่สังคมไทยมุ่งหวัง ว่า

เพื่อให้การสร้างสรรค์ศิลปะได้ดำเนินต่อไปอย่างอิสระและก้าวหน้า มหาวิทยาลัยควรจะอุปถัมภ์ศิลปินที่มีความรู้ความสามารถด้านวัฒนธรรม ให้มีส่วนร่วมกับนักวิชาการอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัย การสร้างสรรค์งานศิลปะก็เป็นงาน เช่นเดียวกับงานวิจัยที่ต้องการการสนับสนุนและทางมหาวิทยาลัยจะมีชีวิตชีวขึ้นถ้ามีศิลปินที่ดี ที่สร้างสรรค์เข้ามาอยู่ด้วย ... จะมาอยู่ในฐานะศิลปิน ครูหรือผู้เชี่ยวชาญ ก็คงจะมีช่องทาง สำคัญก็คือ มหาวิทยาลัยต้องมีนโยบายส่งเสริมศิลปินและศิลปะ (คำรง วงศ์อุปราช ใน ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ 2517: 97)

นอกจากนี้การนำเอาศิลปินเข้ามามีส่วนร่วมในการเผยแพร่วัฒนธรรมนั้น ถือได้ว่าเป็นการนำเอาทรัพยากรในชุมชนมาใช้เป็นประโยชน์และทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ขึ้นด้วย ส่วนการที่ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต้องการให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนร่วมมือ สนับสนุนและเข้าร่วมกับหน่วยงานอื่นทั้งของรัฐและเอกชนในการจัดกิจกรรมค่านิยมธรรมไทยนั้น อาจเป็นเพราะบุคลากรดังกล่าวมีความเห็นเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยว่า "วัฒนธรรมไม่ใช่เป็นเรื่องของใครคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่เป็นเรื่องของคนทั้งประเทศที่ต้องร่วมกันรับผิดชอบ..." ดังคำกล่าวของไพฑูริย์ สีนลารักษ์ ในการบรรยายพิเศษเรื่อง "บทบาทของมหาวิทยาลัยในการสร้างเสริมวัฒนธรรมไทย" เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2526 ดังนั้นการปฏิบัติงานใด ๆ หรือการจัดกิจกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยและการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติจึงควรได้รับการร่วมมือสนับสนุนจากหน่วยงานหลาย ๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อความเหมาะสมและความสมบูรณ์ของงานหรือกิจกรรมนั้น ๆ

ง) คำนวณนโยบายและวิธีการของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้แก่ การกำหนดนโยบายเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยเฉพาะไว้ทุกปี และการจัดสรรงบประมาณ อุปกรณ์ เวลา สถานที่และบุคลากรเพื่อการจัดกิจกรรมค่านิยมธรรมเป็นประจำทุกปี ความต้องการเกี่ยวกับนโยบายดังกล่าวนี้อาจเนื่องจากผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษามองเห็นว่าการทำงานใด ๆ ก็ตามหากได้มีการกำหนดนโยบายหรือแผนงานไว้ล่วงหน้าย่อมทำให้การปฏิบัติงานนั้น ๆ เป็นไปอย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพ สามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ อีกทั้งเป็นการลดอุปสรรคและปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในภายหลังหรือหมดไปได้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารพบว่า โครงการเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่เป็นนโยบายเป็นประจำทุกปีของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้แก่ การไหว้ครูและประเพณีลอยกระทง และค่ายเหตุที่สภาพแวดล้อมมีอิทธิพลและความสำคัญต่อการพัฒนาวัฒนธรรมของบุคคล โดยเฉพาะนักศึกษา ซึ่งสามารถเรียนรู้และสนองตอบต่อสภาพแวดล้อมอยู่ตลอดเวลาที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ดังนั้นอาจเป็นไปได้ที่บุคลากรของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องการให้มีการสร้างบรรยากาศทางค่านิยมธรรมที่ดีในสถานศึกษา

ในการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่เกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์มีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันในด้านการเรียนการสอน ด้านการบริการ

วิชาการแก่ชุมชน และค่านโยบายและวิธีการของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ส่วนผู้บริหารกับนักศึกษา และอาจารย์กับนักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันทั้ง 3 ด้าน เหตุที่นักศึกษามีความคิดเห็นที่แตกต่างกับอาจารย์และผู้บริหารนั้นอาจเป็นเพราะนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนโดยส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ผิดหวังจากการสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของรัฐมาแล้ว และไม่ต้องการที่จะเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเปิด ดังนั้นเมื่อเข้ามาศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้วยการลงทุนเสียค่าเล่าเรียนที่สูงกว่าการศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ จึงย่อมที่จะคาดหวังในการไต่ถามและได้รับในสิ่งต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยของรัฐมีให้เท่าเทียมกันหรือให้มากกว่ากัน นอกจากนี้ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ ยังได้กล่าวถึงนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาไว้ในหนังสือ "หลักและวิธีการสอนระดับอุดมศึกษา" ว่า "นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นผู้ที่ผ่านการศึกษาในระดับมัธยมศึกษามาแล้ว จึงเป็นผู้ที่อยู่ในวัยที่จะเป็นผู้ใหญ่หรือเป็นผู้ใหญ่แล้ว ซึ่งในทางจิตวิทยาถือว่าเป็นวัยที่มีจินตนาการ แนวความคิดและความเชื่อต่าง ๆ เป็นของตนเองและมีมากกว่าวัยอื่น ๆ" (ไพฑูรย์ สินลารัตน์ 2524:5)

ดังนั้นนักศึกษานิสิตในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจึงย่อมที่จะคาดหวังให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีหรือจัดในสิ่งที่ตนต้องการหรือสนองความคิดของตนและแตกต่างไปจากที่ตนไต่ถามมาในระดับมัธยมศึกษา

4. การเปรียบเทียบบทบาทที่เป็นจริงและบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ตามทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา

จากการวิจัยพบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงและบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติแตกต่างกันทุกกิจกรรมและทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของคะแนนบทบาทที่คาดหวังสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนบทบาทที่เป็นจริง แสดงว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษามีความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนสูงกว่าบทบาทที่ปฏิบัติอยู่จริง ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประทีปพรหม โปธิ์กระจำจ ซึ่งได้ทำการ

วิจัยเรื่อง "บทบาทในด้านการสอน การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคมและการ
 ถ่ายทอด รัชกาลิพัฒนาธรรมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน" พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่
 ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีความคาดหวังต่อบทบาทในด้านการสอน การวิจัย การ
 บริการวิชาการแก่สังคม และการถ่ายทอด รัชกาลิพัฒนาธรรมของชาติสูงกว่าความ
 เป็นจริง (ประสิทธิ์พรณ โปธิ์กระจำจ 2521: 97) เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ
 ในแง่ของผู้บริหารนั้นแม้ว่าจำนวนของนักศึกษาที่เข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน
 จะมีเพิ่มขึ้นทุกปี แต่ปริมาณดังกล่าวก็ไม่สามารถกำจัดความนิยมของสังคมที่มีต่อการ
 เข้าศึกษาและผู้ศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐได้ ดังนั้นเพื่อผลักดันให้สถาบันอุดม
 ศึกษาเอกชนเป็นที่นิยมของสังคม สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจึงพยายามที่จะผลิตนักศึกษา
 ให้มีความสามารถ โดยเน้นหนักทางด้านวิชาการเป็นสำคัญ ดังนั้นถึงแม้จะได้พยายาม
 ปฏิบัติภารกิจทั้ง 4 ด้านคือ ด้านการสอน การวิจัย การบริการวิชาการแก่ชุมชนและ
 การทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติให้ครบทุกประการ แต่ก็อาจเป็นไปได้ที่การปฏิบัติ
 ภารกิจด้านการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติมีน้อย ผู้บริหารในฐานะผู้นำของสถาบัน
 อุดมศึกษาเอกชนจึงคาดหวังให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้ปฏิบัติภารกิจด้านนี้เพิ่มมากขึ้น
 เพื่อเป็นการยกระดับของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนให้เท่าเทียมกับสถาบันอุดมศึกษาของ
 รัฐในทุก ๆ ด้าน และเพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเป็นที่ยอมรับของสังคม ส่วนใน
 แง่ของอาจารย์ซึ่งมีความคาดหวังเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อการทำนุ
 บำรุงวัฒนธรรมของชาติสูงกว่าที่ปฏิบัติอยู่จริงนั้น อาจเป็นเพราะอาจารย์บางคนยัง
 ไม่เข้าใจในเรื่องของวัฒนธรรมและบทบาทหน้าที่ของคนในฐานะครูที่สามารถทำนุ
 บำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมไทยได้หลาย ๆ วิธีการ ทั้งโดยการสอนโดยตรง การสอด
 แทรกความรู้ด้านวัฒนธรรมในขณะการสอนวิชาอื่นหรือเมื่อมีโอกาสให้กับนักศึกษา หรือ
 การเข้มงวดกวดขันในเรื่องของมารยาท ความประพฤติ ระเบียบวินัยหรือการพูดจา
 นอกจากนี้ตัวอาจารย์เองยังสามารถเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษาในเรื่องของความ
 ประพฤติ การปฏิบัติตนในสังคม วิธีการดำเนินชีวิต การแต่งกาย การใช้ภาษา ฯลฯ
 ซึ่งการปฏิบัติดังกล่าวของอาจารย์ย่อมถือได้ว่า อาจารย์ได้ปฏิบัติภาระหน้าที่ด้านการ
 ทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติแล้ว โดยที่การปฏิบัติดังกล่าวของอาจารย์ไม่จำเป็นต้อง
 ต้องเป็นการสอนเท่านั้น แต่นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้เองจากตัวอาจารย์ที่เป็น

แบบอย่าง ทำให้เกิดความซาบซึ้งและนำไปปฏิบัติได้ ซึ่งการปฏิบัติเหล่านี้เองที่อาจารย์ อาจจะไม่เข้าใจถึงบทบาทของคนและวิธีการในการทำนุบำรุงวัฒนธรรมไทย จึงมีความคาดหวังในบทบาทของการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติสูงกว่าบทบาทที่ปฏิบัติ อยู่จริง ส่วนในแง่ของนักศึกษานั้นนอกจากนักศึกษาจะคาดหวังในสถาบันอุดมศึกษา เอกชนตั้งใ้กล้าว่าไว้ในกาวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่เกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวัง แล้วนั้น นักศึกษายัง่อมมีความคาดหวังในตัวอาจารย์ซึ่งเป็นผู้ที่ให้ความรู้และเป็นผู้ที่ ใกล้ชิดนักศึกษามากว่า อาจารย์ควรเป็นผู้นำและเป็นแบบอย่างที่ดีในค่าน วัฒนธรรมและทุก ๆ ด้าน ทั้งนี้เพราะการที่จะผลิตบุคคลออกไปเป็นผู้นำค่านวัฒนธรรม หรือเป็นผู้ที่รู้จักและเข้าใจในวัฒนธรรมนั้น ผู้ผลิตอันหมายถึงอาจารย์ผู้สอนย่อมจะ ต้องเป็นผู้ที่ได้ "พัฒนาแล้ว" คือ จะต้องเป็นผู้บุกเบิก พัฒนา สร้างสรรค์และจรรโลง งานค่านวัฒนธรรมอยู่ตลอดเวลา

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง บทบาทที่เป็นจริงและบทบาทที่คาดหวังของสถาบันอุดม ศึกษา เอกชนที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ตามทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ปรากฏว่า ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่างต้องการให้สถาบันอุดม ศึกษา เอกชนมีการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติให้แตกต่างและมากขึ้นกว่าที่ปฏิบัติอยู่ จริง ฉะนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติงานค่านนี้เพิ่มมากขึ้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะ ดังนี้

1. ค่านลักษณะงานและการดำเนินงานในการจัดกิจกรรมเพื่อการทำนุบำรุง วัฒนธรรมของชาติ

ในการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรม ของชาตินั้น สถาบันอุดมศึกษา เอกชนแต่ละแห่งควรร่วมมือกันในการจัดกิจกรรมค่าน วัฒนธรรมไทย ทั้งนี้เพื่อความสมบูรณ์ของกิจกรรม เพื่อความสะดวกในการจัดกิจกรรม และเพื่อความสามารถในการจัดกิจกรรมค่านวัฒนธรรมในหลาย ๆ รูปแบบ โดยอาจ เป็นการร่วมมือกันระหว่างสถาบันอุดมศึกษา เอกชนส่วนกลางกับสถาบันอุดมศึกษา เอกชน ส่วนภูมิภาค มีการแลกเปลี่ยนบุคลากรหรือการเสด็จต่าง ๆ เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ระหว่างสถาบัน ๆ มีการใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกัน นอกจากนี้จากการดำเนินการวิจัย

พบว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนบางแห่งได้จัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมไทยขึ้นแล้วในขณะที่สถาบัน ขบางแห่งยังไม่ได้มีการจัดตั้ง ดังนั้นสถาบัน ขที่ไม่ได้จัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมอาจร่วมมือกับสถาบัน ขที่จัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมแล้วในการจัดกิจกรรมค่านิยมวัฒนธรรมก็ได้ อย่างไรก็ตามในการร่วมมือกันระหว่างสถาบันในการจัดกิจกรรมค่านิยมวัฒนธรรมไทยดังกล่าวอาจประสบปัญหาในการประสานงานกัน ในการนี้สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยควรเข้ามามีบทบาทในการเป็นหน่วยกลางในการประสานงานให้การจัดกิจกรรมค่านิยมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนดำเนินไปได้ด้วยดี ตัวอย่างในการร่วมมือกันดำเนินงานค่านิยมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เช่น สถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนกลางแห่งหนึ่งจะจัดให้มีการแสดงและนิทรรศการเกี่ยวกับการละเล่นพื้นบ้านขึ้น สถาบัน ขแห่งนั้นก็อาจขอความช่วยเหลือจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนท้องถิ่นในด้านการแสดงการละเล่นพื้นบ้านของท้องถิ่น หรืออาจขอบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถมาฝึกการแสดงการละเล่นพื้นบ้านให้กับบุคลากรของสถาบัน ข ดังนี้ เป็นต้น

นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนแต่ละแห่งควรได้ร่วมมือประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางค่านิยมธรรมทั้งของรัฐและเอกชนให้มากขึ้น หน่วยงานดังกล่าว ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ สถานศึกษาระดับต่างๆ หรือวัดในเขตพื้นที่ที่ทางสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตั้งอยู่ เป็นต้น ในการร่วมมือกันนี้อาจโดยการเข้าร่วมทำกิจกรรมหรือโครงการทางค่านิยมธรรมด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินงานนั้นง่ายและคล่องตัวขึ้นและเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนในด้านงบประมาณ บุคลากร และอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น อาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่สนใจทำการวิจัยค่านิยมธรรมอาจร่วมมือกับสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติในการดำเนินการวิจัยค้นคว้าเกี่ยวกับวัฒนธรรม หรืออาจขอทุนในการทำวิจัยจากทางสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติโดยการเขียนโครงการวิจัยเสนอไปยังสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ซึ่งมีทุนให้กับผู้สนใจทำการวิจัยค่านิยมธรรมเป็นประจำทุกปี ดังนี้ เป็นต้น

นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนควรมีการร่วมมือกับสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ในการดำเนินงานค่านิยมธรรมซึ่งสามารถดำเนินการในลักษณะต่างๆ เช่น

การเขียนบทความที่เป็นความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยออกเผยแพร่ทางหนังสือพิมพ์ วารสารต่าง ๆ หรือทางวิทยุกระจายเสียง หรือการจัดการแสดงด้านวัฒนธรรมไทย ออกเผยแพร่ภาพทางโทรทัศน์ ฯลฯ นอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวกับ วัฒนธรรม สถาบันอุดมศึกษาเอกชนอาจขอความร่วมมือกับหน่วยงานที่ทำงานกับสื่อมวลชนในการประชาสัมพันธ์กิจกรรมนั้น ๆ ด้วยก็ได้

2. **ด้านวิธีการปฏิบัติเพื่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ** สถาบันอุดมศึกษาเอกชนและบุคลากรของสถาบัน ควรได้คำนึงถึงในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

หลักสูตร เพื่อส่งเสริมให้เกิดความตื่นตัวทางด้านวัฒนธรรมไทย สถาบันอุดมศึกษาเอกชนควรมีการปรับปรุงหลักสูตรให้กว้างขึ้น ให้มีหลักสูตรที่เน้นด้านวัฒนธรรมไทยทั้งที่เป็นวิชาวัฒนธรรมไทยโดยเฉพาะ และวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย เช่น วิชาวัฒนธรรมเปรียบเทียบ และหากเป็นไปได้แล้วทางหน่วยงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ทบวงมหาวิทยาลัย ควรมีการแนะนำให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนทุกแห่งได้เปิดสอนวิชาวัฒนธรรมไทยหรือวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยด้วย การเปิดสอนวิชาดังกล่าวก็ควรให้เป็นวิชาบังคับเรียนของทุกสาขาวิชา หรือให้มีวิชาเลือกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยบ้าง

การเรียนการสอน การสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมควรเป็นการปลูกฝังทัศนคติให้เกิดความซาบซึ้งด้านวัฒนธรรมมากกว่าเป็นการท่องจำหรือการเรียนรู้แค่เพียงเนื้อหาวิชาเท่านั้น เช่น ในการสอนวิชาภาษาไทยควรสอนให้ผู้เรียนรู้จักการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนให้ชัดเจนถูกต้อง ให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของภาษาไทยว่าไม่ใช่เป็นเพียงภาษาแม่ที่เรียนรู้ได้เองหรือเป็นวิชาที่ต้องเรียนเพื่อให้ได้คะแนนเท่านั้น แต่การเรียนรู้การใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องจะเป็นประโยชน์ในการสื่อสารที่ถูกต้อง เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ ในการดำเนินชีวิตและเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพได้อีกด้วย นอกจากนี้ควรมีการสร้าง ความสนใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมโดยการสอดแทรกวัฒนธรรมเข้าไปพร้อม ๆ กับการสอนเนื้อหาวิชาเท่าที่สามารถจะทำได้ ควรสอนอย่างมีเหตุผล ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เห็นจริงมากที่สุด เช่น ในการสอนวิชาการบัญชี ผู้สอนควรได้สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมที่ดีของการเป็นนักบัญชีที่ดีเข้าไปในขณะที่สอนด้วย เช่น ในเรื่องของความซื่อสัตย์สุจริต การ

ตรงต่อเวลา ฯลฯ

กิจกรรม กิจกรรมที่จะจัดให้มีขึ้นนั้นควรเป็นกิจกรรมที่นำไปสู่การพัฒนาคุณภาพของวัฒนธรรมทางจิตใจ เสริมสร้างค่านิยมที่เหมาะสม ส่งเสริมให้มีความภาคภูมิใจและซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมของชาติ ให้ตระหนักในความเป็นไทย และจงรักภักดีต่อประเทศชาติ ในการจัดกิจกรรมใด ๆ ของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนแต่ละครั้งควรร่วมมือในการจัดกิจกรรมด้านวัฒนธรรมในลักษณะดังกล่าว เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมทุกครั้งไป เช่น การจัดกิจกรรมในวันขึ้นปีใหม่อาจจัดให้มีการแสดงการละเล่นพื้นบ้านต่าง ๆ เข้าร่วมด้วย หรือแม้แต่การจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาไทย ผู้สอนอาจจัดกิจกรรมวัฒนธรรมขึ้นในห้องเรียน เช่น ให้มีการเล่นสัทวา ซึ่งเป็นทั้งการฝึกทักษะการใช้ภาษาไทย ให้ความสนุกสนานและเรียนรู้วัฒนธรรมไทยไปด้วย

การวิจัย เพื่อให้การวิจัยทางวัฒนธรรมของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนมีความเป็นไปได้ สถาบันอุดมศึกษา เอกชนควรได้จัดให้มีการสอนเทคนิควิธีการของการวิจัยแบบต่าง ๆ ให้กับบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา เอกชน ส่งเสริมและสนับสนุนการหาวิจัยด้านวัฒนธรรมของบุคลากรในสถาบัน ฯ และถึงแม้จะมีความเป็นไปได้ก็ตาม สถาบัน ฯ อาจส่งเสริมหรือผลักดันให้บุคลากรของสถาบัน ฯ ที่มีความรู้ความสามารถได้เข้าร่วมกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องทางวัฒนธรรม เพื่อเข้าร่วมศึกษาค้นคว้าวิจัยงานด้านวัฒนธรรม เช่น สถาบันอุดมศึกษา เอกชนอาจส่งเจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถในด้านโสตทัศนศึกษา เข้าร่วมจัดทำภาพนิ่งหรือแผ่นภาพเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของชาติ หรือส่งอาจารย์เข้าร่วมการสัมมนาผลงานการวิจัยทางวัฒนธรรม

การจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรม ซึ่งถือเป็นหน่วยงานของสถาบัน ฯ ที่มีส่วนในการปฏิบัติการกิจด้านการบริการวิชาการเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยแก่ชุมชน ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษา เอกชนควรคำนึงให้ศูนย์วัฒนธรรม เป็นแหล่งรวมของความรู้ด้านวัฒนธรรมอย่างจริงจัง ควรมีการสร้างบรรยากาศเพื่อให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมและควรเป็นผู้นำในการศึกษาค้นคว้าวิจัยมากกว่าที่จะเป็นพหิทธิภคิต์ นอกจากนี้ความพยายามในการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนบางแห่งควรได้รับ

ความช่วยเหลือและเห็นความสำคัญจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งของรัฐและเอกชน โดยเฉพาะทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐในการให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ บุคลากร สถานที่ เวลาที่พอเพียงและเหมาะสม และควรที่จะร่วมมือประสานงานกันอย่างจริงจัง และหากการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนเป็นไปได้ยากแล้ว อาจใช้วิธีการอย่างอื่น เช่น การจัดตั้งมุมวัฒนธรรมขึ้นไว้เป็นส่วนหนึ่งของห้องสมุดหรือของชมรมต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมในสถาบันอุดมศึกษา เอกชนก็ได้

การบริการวิชาการที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมแก่ชุมชน นอกจากจะมีการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมไว้เป็นหน่วยงานเฉพาะที่ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมให้แก่สถาบันอุดมศึกษา เอกชนแล้ว ศูนย์วัฒนธรรมของสถาบันฯ ควรมีบทบาทในการส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรมไทยให้กับชุมชนและท้องถิ่น อาจโดยการร่วมมือจัดการหรือจัดดำเนินการ โดยศูนย์วัฒนธรรมเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการส่งเสริมเผยแพร่วัฒนธรรมไทย ของศูนย์วัฒนธรรมหรือของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนนั้น ควรรู้จักนำเอาสื่อและเครื่องมือหรือเทคโนโลยี มาใช้ให้เกิดประโยชน์ เช่น ใช้โทรทัศน์ ภาพนิ่งหรือภาพยนตร์เป็นสื่อในการถ่ายทอดศิลปะให้กับประชาชนหรือนักศึกษา จัดรายการวิทยุในรูปแบบของสารคดี สารบันเทิง หรือบทความ เป็นต้น

นโยบาย ในแต่ละปีการศึกษา ผู้บริหารของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนควรมีการกำหนดนโยบายและเป้าหมายเกี่ยวกับวัฒนธรรมและการทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติไว้ให้ชัดเจน ควรตระหนักในความสำคัญของวัฒนธรรมให้มากขึ้น โดยการตีความเอาใจใส่ในการดำเนินงาน มีการส่งเสริมการวิจัย ให้การสนับสนุนด้านการเงิน ควรกำหนดให้ทุกหน่วยงานในสถาบันอุดมศึกษา เอกชนให้ความร่วมมือและให้ความสำคัญแก่งานด้านนี้เท่าเทียมกับงานด้านอื่น และถ้าหากจะมีการพิจารณาคัดเลือกบุคคลที่ปฏิบัติงานด้านนี้แล้ว ควรได้คำนึงถึงความรู้ ความสามารถ ความรับผิดชอบและความศรัทธาต่องานของบุคลากรเป็นสำคัญ และควรได้ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมอย่างเต็มที่ด้วยการลดชั่วโมงการสอนให้น้อยลงและมี การพิจารณาความดีความชอบจากผลงานด้านวัฒนธรรมด้วย

อาจารย์ ควรพยายามสร้างความตระหนักและเป็นแบบอย่างที่ดีในการสร้างบรรยากาศและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสงวนรักษา ส่งเสริมเอกลักษณ์และวัฒนธรรม

ของชาติ โดยการปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างและระมัดระวังในเรื่องของความประพฤติ การวางตัวและการแต่งกายที่เหมาะสม ส่วนในด้านการสอนนั้นอาจารย์ควรพยายามปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้มีการผสมผสานวัฒนธรรมดั้งเดิมและวัฒนธรรมใหม่ ให้มีการเรียนรู้ถึงการเลือกรับวัฒนธรรมต่างชาติ มีการเรียนรู้วิชาการควบคู่กับคุณธรรมและวัฒนธรรม

3. ในการที่จะให้บุคคลเข้าใจและซาบซึ้งในวัฒนธรรมใดนั้น การสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมแต่เพียงอย่างเดียวช่วยอย่างไม่สามารถทำให้บุคคลเกิดความเข้าใจ รู้จักและซาบซึ้งในวัฒนธรรมใด คึงนั้นเพื่อเป็นการปลูกฝังวัฒนธรรมให้เกิดขึ้นในตัวบุคคลจึงควรที่จะได้มีการจัดและปฏิบัติให้เห็นอย่างจริงจัง อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอจนเกิดเป็นนิสัย อาจทั้งโดยการบังคับหรือการเร่งเร้า กระตุ้นให้เกิดความสำนึกทางด้านวัฒนธรรม ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้สิ่งแวดล้อมภายในสถาบันอุดมศึกษา เอกชนได้แก่ บรรยากาศและสภาพแวดล้อมของสถาบัน ฯ ครูอาจารย์ นักศึกษาและเพื่อน ๆ ย่อมมีผลต่อการปลูกฝังวัฒนธรรมทั้งสิ้น ตัวอย่างเช่น ในการปลูกฝังวัฒนธรรมในการพูดจาหรือมารยาทที่งดงามในสังคมให้แก่นักศึกษานั้น ครูอาจารย์ก็ควรเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องนี้ให้กับนักศึกษาด้วย หรือในเรื่องของการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยนั้น บรรยากาศของสถาบัน ฯ ได้แก่ สถานที่เรียน บริเวณภายในสถาบัน ฯ ห้องน้ำ ห้องส้วมก็ควรจัดให้สะอาด ถูกสุขลักษณะและมีระเบียบด้วย คึงนี้เป็นต้น การเรียนรู้จากการจัดและการปฏิบัติดังกล่าวเป็นประจำจากการดำเนินชีวิตในสถาบัน ฯ ย่อมทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้ถึงวัฒนธรรมไทยไปทีละน้อยจนเกิดความเคยชินและอาจนำไปสู่การปฏิบัติจนเป็นนิสัย

4. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- ก) ควรมีการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้ในมหาวิทยาลัยของรัฐ
- ข) ควรได้มีการศึกษาเปรียบเทียบในเรื่องเดียวกันนี้ระหว่างสถาบันอุดมศึกษา เอกชนและสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ